

Chương 7

“Oa, Tình Chị Em Sao, Thật Là Kịch Thích!”

Sau khi Lý Trác Vân rời khỏi Ô Du, Lệnh Mạn cũng không sống an ổn được thêm mấy ngày.

Không biết Hạ Vũ Nhu nghe được tin cô bị thương từ đâu, lòng như lửa đốt liên tục gọi điện thoại an ủi cô.

Ngoài ra bà còn luôn miệng lải nhải, ban đầu thì bắt Lệnh Mạn đóng cửa khách sạn, dành ra một tháng nghỉ ngơi cho khoẻ, nhất định không được làm việc nặng.

Sau đó lại đổi ý: “Bà ngoại con vẫn chưa khoẻ lại, mẹ phải ở bệnh viện không rời nửa bước suốt cả tuần trời, thực sự không thể nào phân thân được, nếu không thì con đến thành phố A đi? Đến đây mẹ cũng dễ chăm sóc con hơn.”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ hồi lâu, chẳng nào thì cô cũng đang có dự định đến thăm bà ngoại, thôi thì nhân cơ hội này cũng được.

Hạ Vũ Nhu thấy cô không nói lời nào lại cứ nghĩ là cô không muốn, bà bèn hết sức dụ dỗ: “Đúng rồi, không phải con bảo đã lâu chưa được ăn canh xương mẹ nấu sao? Con đến đây ở một, hai tháng, ngày nào mẹ cũng sẽ nấu cho con ăn!”

Lệnh Mạn cười cười, nói: “Ồ khách sạn vẫn còn một chút việc chưa giải quyết xong, chờ xong xuôi đâu vào đấy con sẽ đến ngay, được không?”

Hạ Vũ Nhu hết sức vui mừng: “Được được!”

Sau khi nói chuyện với Hạ Vũ Nhu, việc đầu tiên Lệnh Mạn làm là gửi một tin nhắn.

“Em phải rời khỏi Ô Du một thời gian.”

Rất lâu sau đối phương mới trả lời.

“Trên danh nghĩa khách sạn đã là của em, sau này chuyện lớn nhỏ gì em đều có thể tự quyết định.”

Lệnh Mạn: “Có lẽ lần này sẽ phải đi rất lâu.”

Đối phương quan tâm hỏi một câu: “Sao vậy?”

Lệnh Mạn tìm một vài lý do không quan trọng, nhưng không nhắc một chữ nào đến việc trọ lung.

Khi đọc xong đối phương vẫn nhắc lại câu kia khách sạn là của em, em hãy tự quyết định.

Lệnh Mạn biết người ấy luôn thoải mái tự do, bình thường nếu như không có chuyện gì lớn, gần như không hề có chút tin tức nào của anh ta.

Cô cũng biết sau lần liên lạc này, không biết phải chờ tới khi nào mới có lần tiếp theo.

Ngón tay hơi dừng lại trên màn hình, cô ngần ngừ gõ một câu: “Khi nào về nước?”

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng xoá đi.

Ngày hôm đó lái xe trở về thành phố A, thời tiết rất tốt, hiếm khi Lệnh Mạn mới có hứng trang điểm ăn mặc như vậy.

Phụ nữ như cô khi đến cái tuổi này thì càng ngày càng lười, hai ba ngày mới gội đầu một lần, khi ra ngoài mà chọn một chiếc váy sáng màu, trang điểm một chút thì phải gọi là “cực hiếm”.

Khí chất của Lệnh Mạn rất tuyệt, lông mi cong vút, chiếc cổ thiên nga, hai chân thon dài, ngày thường để mặt mộc cũng đã rất xuất chúng, sau khi trang điểm nhẹ thì lập tức trở thành mỹ nữ.

Tại sao hôm nay cô lại đặc biệt trang điểm như vậy? Thực ra cũng không có nguyên nhân gì, chỉ là đột nhiên muốn tự sướng một chút thôi, có ai mà không thích mình xinh đẹp cơ chứ.

Tiểu Tinh nhìn thấy Lệnh Mạn xuống lầu, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, vội vàng khen ngợi: “Woa, hôm nay chị Mạn đẹp tuyệt vời!”

Lệnh Mạn cười cười, đi lên đưa cho cô ấy mấy chiếc chìa khoá quan trọng: “Tiểu Tinh, tháng này chị không có ở đây, chị giao Phong Lan Cư cho em, Đặc Luân Tô cũng phiền em chăm sóc.”

Tiểu Tinh cười híp mắt, tự tin vỗ ngực: “Chị Mạn cứ yên tâm!”

Con đường từ thành phố X đến thành phố A này, Lệnh Mạn đã đi không biết bao nhiêu lần.

Quãng đường hai trăm cây số nhàm chán, chẳng có ai nói chuyện với cô, cô không nhìn được ngáp ngủ mấy cái.

Không ngờ là vừa lơ đễnh một chút, đã cản trở một chiếc SUV đang muốn vượt lên, suýt nữa thì bị người ta tông vào đuôi xe.

Mãi đến khi bị đối phương bóp còi mấy lần, Lệnh Mạn mới giật mình hoàn hồn lại, vô cùng sợ hãi.

Tài xế xe SUV vượt lên bên phải xe của Lệnh Mạn, hạ cửa kính xuống định mắng một trận, nhưng khi nhìn thấy trong xe là nữ tài xế trẻ trung xinh đẹp thì chỉ nháy mắt sau đã biến thành vẻ nịnh nọt trên đùa, huýt sáo với cô.

Lệnh Mạn: ...

Đúng thật là, bất kể đi đến đâu đi chẳng nữa thì tướng mạo của phụ nữ luôn là quan trọng nhất.

Lúc sắp đến đường cao tốc tiến vào thành phố X, đột nhiên Lư Bội San gọi điện thoại cho cô.

Lệnh Mạn vừa nhắc máy thì nghe thấy tiếng cô ấy vui vẻ hào hứng nói to: “Chị Mạn! Em nghe bác bảo hôm nay chị trở về thành phố A hả!”

Tin tức cũng thật quá nhanh nhạy đi.

Lệnh Mạn: “Đúng vậy.”

Lư Bội San: “Chị đã đến chưa? Bọn em đến đón chị rồi nè.”

“...” Lệnh Mạn hơi im lặng: “Chị tự lái xe đến, em đón chị ở đâu?”

Lệnh Mạn lái xe một vòng quanh thành phố mới tìm được chỗ Lư Bội San đang đứng, vất vả lắm mới đón được cô ấy.

... Đây rốt cuộc là ai đi đón ai?

Cô gặp được “Bọn em” trong miệng Lư Bội San, chính là chỉ cô ấy và Sử Á Tùng.

Sử Á Tùng và Lư Bội San thống nhất lời khai, đầy nhiệt tình nói: “Chị Mạn, nghe nói hôm nay chị trở về thành phố A nên em và Lư Bội San đã cùng đi đón chị đó!”

Lệnh Mạn oán thăm trong bụng, mấy đứa tìm người để đi nhờ thì có.

Quả nhiên sau đó Lư Bội San nói: “Chị Mạn, lát nữa chị có thể đưa bọn em đến Bích Hoa Uyển một chuyến không?”

Sử Á Tùng nói: “Chị Mạn cũng cùng đi luôn nhé! Lần trước đến Ô Du chị Mạn đã chiêu đãi bọn em, lần này để bọn em mời khách!”

Lệnh Mạn lắc đầu: “Không cần, mấy người trẻ tuổi các em tụ tập, chị đến làm gì chứ.”

“Sao có chuyện chị Mạn không trẻ chứ?!” Sử Á Tùng bắt đầu tăng bốc: “Phải nói là, hôm nay chỉ cần chị Mạn vừa ra sân, là sẽ ngay lập tức hạ gục hết tất cả mấy nữ sinh tuổi bọn em luôn!”

“Phốc.” Lệnh Mạn không khỏi buồn cười, tiểu tử này thật biết nói chuyện.

Nhưng chọc cười vẫn là chọc cười, Lệnh Mạn khéo léo từ chối, sao một người 25 tuổi như cô có thể chơi bời cùng với đám sinh viên 18 chứ, còn ra thể thống gì.

Sử Á Tùng bắt đầu chơi xấu, trưng ra vẻ mặt đầy uỷ khuất ôm lấy ghế dựa: “Ai da chị Mạn chị cùng đến đi mà! Thật ra hôm nay là tiệc sinh nhật của em, càng đông mới càng vui, nhân vật chính của ngày hôm nay mời chị nhiệt tình như vậy, thực sự chị vẫn nhẫn tâm từ chối em sao?”

Lập tức Lệnh Mạn không biết phải nói sao.

Lư Bội San vẫn im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên gãi đầu, nhỏ giọng lí nhí: “Cái đó, chị Mạn... Thật ra thì, mấy ngày trước em gây họa bị mẹ em nhốt ở nhà, hôm nay em nói dối bà ấy, nói là đi sinh nhật bạn học cùng với chị, bà ấy mới cho em ra ngoài, thế nên...”

“...” Lệnh Mạn bắt đấm dĩ buông ra tiếng thở dài, cuối cùng đồng ý: “Được rồi được rồi, chị lấy danh nghĩa người giám hộ của em để đi vậy, được chưa?”

Lư Bội San và Sử Á Tùng vỗ tay hoan hô: “Yà hứ!”

Đã từng giới thiệu qua, Bích Hoa Uyển là nơi tụ tập của giới thượng lưu ở thành phố A, chỉ những nhân vật có mặt mũi mới đủ tư cách ra vào nơi này, rất hiếm khi giới trẻ có cơ hội vui chơi ở đây, trừ phi chính bọn họ cũng là những con cháu xuất thân từ các gia đình thượng lưu.

Lệnh Mạn thầm cảm khái trong lòng, lần này Sử Á Tùng phải chi ra số tiền thật khổng lồ, thảo nào cậu ta cảm thấy Phong Lan Cư quá sơ sài nghèo nàn, hoá ra bởi vì cậu ta là một cậu thiếu gia nhà giàu.

Lệnh Mạn dừng xe ở trước cửa Bích Hoa Uyển, có vẻ như Sử Á Tùng là khách quen ở đây, bảo vệ rất quen thuộc với hắn, lập tức nhiệt tình đến giúp đậu xe, đồng thời lại có người dẫn bọn họ lên phòng bao.

Sử Á Tùng vừa đi vừa không kìm được hào hứng, nói: “Mấy người Lý Trác Vân đã chờ sẵn ở trên lầu rồi.”

Lệnh Mạn nghe được cái tên này thì giật mình.

Hả? Lý Trác Vân cũng ở đây?

Ngay sau đó cô cũng khôi phục sự bình tĩnh.

Bọn họ là bạn tốt, Lý Trác Vân đến tham dự sinh nhật của Sử Á Tùng thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Đến trước gian phòng bao, lúc đẩy cửa ra, quả nhiên vẫn nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc của nhóm người lần trước, tràn ngập hương vị thanh xuân.

Mọi người nhìn thấy Lệnh Mạn thì đều ngạc nhiên vui mừng: “Chị Mạn! Sao chị cũng đến!”

Có người tán dương: “Chị Mạn, hôm nay chị thật xinh đẹp!”

Có người còn cất giọng trêu chọc: “Chị Mạn, chị không ngại có một người bạn trai kém chị sáu tuổi chứ!”

Riêng Lý Trác Vân thì ngoại lệ so với mọi người, anh chỉ liếc Lệnh Mạn một cái, vẻ mặt vẫn như cũ không lạnh không nóng.

Sử Á Tùng giải thích: “Hôm nay chị Mạn vừa trở về thành phố A, tiện đường nên rủ chị ấy cùng đi, đến vui chơi với mọi người!”

Lệnh Mạn lên tiếng chào hỏi với lũ trẻ đang nhiệt tình đón tiếp mình, sau đó cùng ngồi xuống bàn ăn.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Căn phòng này nhìn qua cũng phải đến một trăm mét vuông, giống như một phòng khách thu nhỏ, bên trái là khu dùng bữa, bên phải là khu giải trí, dàn karaoke, bàn mát chược, ghế sa lon mát xa cũng được chuẩn bị đầy đủ, dư sức để nhóm thanh niên này vui chơi xả láng.

Có lẽ là vì có Lệnh Mạn ở đây nên ban đầu bọn họ vẫn còn dang hoàng ăn cơm, nhưng mà không lâu sau, khi qua ba tuần rượu thì cả đám bắt đầu lộ nguyên hình, quậy phá tung trời, uống đến khi cả người ngật ngưỡng.

Sử Á Tùng tới rót rượu cho Lệnh Mạn, Lệnh Mạn lấy lý do phải lái xe để từ chối.

Sử Á Tùng lại nói: “Ai nha, ở đây có thể đỗ xe qua đêm, em sẽ bảo nhân viên trông xe cho chị, rất là an toàn!”

Lệnh Mạn cười nói: “Không cần phiền toái như vậy, chị lấy trà thay rượu là được.”

Sử Á Tùng không vui: “Chị Mạn, hôm nay chị đến tay không, chẳng chuẩn bị quà gì cho em cả, bây giờ lại còn không chịu uống rượu với em, thế có phải là quá không thành ý hay không?”

Lệnh Mạn mỉm cười không biết làm sao: “Bữa cơm này chị mời khách, coi như là quà tặng em, được chưa?”

Nói xong lời này cô liền cảm thấy run rẩy, ở đây đâu thể so với Ô Du, Bích Hoa Uyển là nơi nào chứ, một chai nước suối có thể bán với giá một trăm đồng, có phải vừa rồi cô đã quá mạnh miệng hay không...

Sử Á Tùng vô cùng khí phách phát tay: “Chuyện đó không cần thiết! Hôm nay chị là khách quý của em, làm sao em có thể để chị mời khách chứ!”

Hắn lại nói với Lệnh Mạn: “Em với Lý Trác Vân đã cá cược với nhau, người nào thua sẽ phải mời khách, thế nên tất cả chi phí của ngày hôm nay đều do cậu ta thanh toán.”

Hắn vừa nói vừa dương dương tự đắc, cuối cùng còn đứng lên cao giọng thông báo: “Hôm nay tất cả mọi người cứ thoải sức vui chơi! Muốn ăn gì thì gọi, ngàn vạn lần đừng khách khí với Lý đại thiếu gia!”

Lệnh Mạn nghe xong thì có chút không tin nổi, Lý Trác Vân thông minh như vậy, rốt cuộc đã cá cược cái gì với Sử Á Tùng? Lại còn để bị thua?

Nhưng nhìn phản ứng ồn ào của mọi người thì có vẻ như không phải là giả.

Đối với Sử Á Tùng đang hô hào âm ỉ, Lý Trác Vân cũng chỉ bĩu môi cười nhạt một cái, dáng vẻ không thèm để ý.

Lệnh Mạn không khỏi tò mò, tiến sát lại gần Sử Á Tùng, thấp giọng hỏi: “Em và Lý Trác Vân đánh cược cái gì vậy?” Sử Á Tùng nháy mắt với cô: “Liên quan đến chị Mạn đó.”

“Chị sao?” Lệnh Mạn sửng sốt, chỉ ngón tay vào mình: “Liên quan gì đến chị?”

Đột nhiên nụ cười của Sử Á Tùng trở nên thô bỉ, cười hắc hắc nói: “Không thể nói trước mặt chị, ngại lắm.” Hắn đẩy rượu đến trước mặt Lệnh Mạn, nói lảng sang chuyện khác: “Mau, uống rượu uống rượu!”

Cuối cùng không thể chống lại sự nài nỉ của Sử Á Tùng, Lệnh Mạn đành phải uống với hắn mấy ly rượu.

Không ngờ là uống một ly liền không thể ngừng lại được, mấy người trẻ tuổi này, tử lượng còn lợi hại hơn nhiều so với người đã va chạm xã hội như cô.

Lệnh Mạn mơ mơ màng màng, không biết đã bị chuốc bao nhiêu ly, uống đến khi sắp nôn ra thì cô mới được mấy người họ bỏ qua cho.

Đến lúc tính tiền, quả thật là Lý Trác Vân thanh toán.

Tổng cộng là ba mươi chín nghìn tám trăm đồng.

Sau khi nghe được con số đó, Lệnh Mạn kinh ngạc trợn to mắt, đây đâu phải là một số tiền nhỏ! Là thu nhập mấy tháng trời của những gia đình bình thường đó!

Thế nhưng mấy thanh niên này dường như đã quá quen, vẫn ăn uống, nói chuyện phiếm quên trời đất như cũ.

Lý Trác Vân thì thản nhiên quẹt thẻ mà mắt cũng không thèm chớp lấy một cái.

Lệnh Mạn vẫn chưa kịp hoàn hồn, cô biết giới trẻ bây giờ tiêu xài thoải mái, nhưng cũng không đến mức tiêu tiền như nước thế này chứ?

Hơn nữa người trả tiền lại là Lý Trác Vân?

Hoàn cảnh gia đình cậu ta bây giờ như thế nào, cô không hề biết dù chỉ một chút...

Trong đám người này không thiếu người đã có bằng lái hoặc ô tô riêng, nhưng uống rượu thì không thích hợp lái xe, có người đề nghị gọi taxi, lại có người đề nghị ngồi xe buýt.

Cuối cùng, bọn họ quyết định, cả lũ cùng ngồi xe buýt về nhà.

Lệnh Mạn chỉ có thể tự hiểu rằng, một đám thiếu gia tiểu thư không phải lo cơm áo đang muốn trải nghiệm một chút cảm giác mới mẻ về cuộc sống dân dã.

Vì để đảm bảo rằng sẽ đưa Lư Bội San về đến nhà an toàn, cô cũng chỉ có thể đi theo.

May mà ở chỗ này ít người đi xe buýt nên đa phần mọi người đều có chỗ ngồi, Lệnh Mạn mang danh đàn chị nên không muốn tranh chỗ với họ, vì thế chủ động chọn đứng.

Lư Bội San cũng đứng cùng với cô.

Lý Trác Vân thì ngồi dựa vào cửa sổ, khoanh tay nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt hờ hững.

Lệnh Mạn khịt mũi coi thường, tên tiểu tử này từ nhỏ đến giờ vẫn không biết hai chữ “ga lăng” viết như thế nào.

Bên cạnh truyền tới giọng nói si mê của Lư Bội San, gần như sắp chảy cả nước miếng: “Lý Trác Vân thật là đẹp trai quá đi mất...”

Lệnh Mạn quay sang nhìn cô ấy, khinh thường nói: “Cậu ta đẹp trai chỗ nào?”

Lư Bội San kỳ quái nhìn cô chằm chằm, hỏi ngược lại: “Cậu ấy có chỗ nào không đẹp trai? Chị Mạn, chị có bị mù không vậy?”

Lệnh Mạn: “...”

Cô do dự một lát, buồn bực nói: “Gia cảnh cậu ta thế nào?”

Vẻ mặt Lư Bội San đầy khiếp sợ: “Không phải chứ, chị có ý với cậu ấy sao? Hai người hơn kém nhau bảy tuổi đó!”

Lệnh Mạn phì phì, mặt cũng đỏ lên: “Em nghĩ đi đâu vậy hả!”

Lư Bội San kích động đến khoa tay múa chân: “Oa, tình chị em sao, thật là kích thích!”

“Lư Bội San! Em còn nói nữa thì chị sẽ mách mẹ em chuyện hôm nay!” Lần đầu tiên Lệnh Mạn mang dì nhỏ ra dọa cô ấy, thực sự là không còn cách nào nữa.

Lư Bội San le lưỡi, cười cợt nói: “Em chỉ đùa một chút thôi mà, đừng quá nghiêm trọng.”

Nhìn vẻ mặt đầy nghiêm túc của Lệnh Mạn, cô ấy mới thành thật trả lời: “Nhà Lý Trác Vân rất giàu đó, giàu đến mức nào thì em cũng không biết, tóm lại là rất có tiền, em thường xuyên thấy tài xế gia đình lái đủ loại siêu xe đến đón cậu ấy.”

Càng nói càng nhảm, nhưng cũng đủ để Lệnh Mạn nắm được tình hình.

“Vậy nhà cậu ta có những ai? Ba mẹ cậu ta thế nào?”

Lư Bội San còn chưa kịp trả lời thì xe đã đến trạm.

“Chị Mạn, em phải xuống rồi.”

“Ừ.” Lệnh Mạn liếc nhìn trạm xe, vẫn có chút lo lắng: “Có cần chị đưa em về đến tận cổng nhà không?”

“Không cần đâu, nhà em ở ngay đằng trước, đi mấy phút là đến rồi!” Lư Bội San nhảy xuống xe giống như con hươu nhỏ, hoạt bát vẫy tay với bọn họ: “Tôi đi đây, bái bai!”

Cả đám người cũng vẫy tay với cô ấy qua lớp kính cửa sổ: “San San, bái bai!”

Gió từ khe hở của cánh cửa thổi vào trong xe, Lệnh Mạn đứng suốt mười mấy phút, đột nhiên cảm thấy eo mỏi lưng đau.

Nhớ lại lời dặn của bác sỹ, nói là tháng này cô phải nằm yên trên giường để tĩnh dưỡng, hôm nay cô chạy xe cả quãng đường dài, lại chơi đến tận bây giờ, nguy nhất là uống quá nhiều rượu, không nghỉ ngơi chút nào.

Chiếc xe buýt này lái đến ngoại ô, lơ dềnh một chút mà mọi người đều đã xuống hết rồi, trên xe chỉ còn lại cô và Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn buồn bực, chỉ còn có ba trạm nữa là đến trạm cuối, sao cậu ta vẫn còn chưa xuống?

Lệnh Mạn muốn xuống ở trạm cuối.

Đồng hành lâu như vậy không phải là quá trùng hợp đi? Trong đầu cô chợt nảy ra một suy nghĩ kỳ quặc, chẳng lẽ Lý Trác Vân đang theo dõi cô?

Nghĩ xong chính mình lại cảm thấy buồn cười, làm sao có thể, cái con người tự luyện như Lý Trác Vân có khi còn đang cho là cô theo dõi cậu ta ấy chứ.

Lệnh Mạn đang cố gắng không để ý, Lý Trác Vân thì không nghĩ nhiều như cô, từ đầu đến cuối chỉ tập trung nhìn vào di động.

Nhìn dáng vẻ cầm điện thoại của cậu ta, phải đến tám chín phần là đang chơi game.

Lệnh Mạn đứng cách không xa, còn loáng thoáng nghe được ba bốn âm thanh chém giết...

Nhớ tới lần trước Lý Trác Vân chất vấn hỏi có phải cô đã từng chơi liên minh hay không, Lệnh Mạn cắn chặt răng, bất kể thế nào cũng không thể để cậu ta biết người đánh 0-16 lần đó chính là cô, nếu không chắc chắn sẽ bị cậu ta lôi chuyện này ra cười nhạo cô cả đời.

Tạm cuối.

Lý Trác Vân xuống xe, Lệnh Mạn theo sát phía sau.

Lệnh Mạn cực kỳ không cam lòng, tại sao cô phải xuống xe sau cậu ta chứ, nhìn qua cứ như cô mới là người đang theo dõi cậu ta không bằng.

Thế nhưng càng lúc càng giống như gặp quý, sau khi xuống xe cả hai người đều cùng đi về một phương hướng.

Lệnh Mạn thảm kinh hãi, Lý Trác Vân cũng sống trong khu biệt thự Kim Đỉnh sao?

Không thể nào?

Đi được một đoạn, rốt cuộc Lý Trác Vân cũng phát hiện ra có điều không đúng, anh dừng bước, xoay người liếc mắt nhìn Lệnh Mạn: “Cô đi theo tôi làm gì?”

“Đây cũng không phải là đường nhà cậu, chúng ta đường ai nấy đi, sao lại bảo tôi đi theo cậu chứ?” Tuy Lệnh Mạn nói vậy nhưng chính mình nghe cũng cảm thấy chột dạ.

Lý Trác Vân hừ lạnh, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người một trước một sau đi vào khu biệt thự Kim Đình, để chứng minh sự trong sạch của mình, Lệnh Mạn cố gắng giữ một khoảng cách rất xa với Lý Trác Vân.

Trên đường nhận được điện thoại của Hạ Vũ Nhu.

“Mẹ, con sắp tới rồi.”

“Sao đến trễ như vậy? Đáng lẽ ra phải đến từ sáng rồi chứ.”

“Trên đường gặp bạn bè nên nán lại một chút.”

“Ừ ừ, tốt, mẹ đã bảo dì Trần dọn phòng cho con rồi, lát nữa bà ấy sẽ tiếp đãi con.”

“Nhà số 08 đường Lâm Âm đúng không?”

“Đúng rồi, nhớ là khu biệt thự nhé, đừng đi nhầm.”

“Vâng.”

“Hôm nay mẹ vẫn phải ở viện chăm bà ngoại con thêm một đêm, mai mẹ sẽ về hầm canh xương cho con ăn thoải thích!”

“Ha ha, con biết rồi.”

Lệnh Mạn vừa cười vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết mình đã đi đến đâu, ngay cả bóng dáng Lý Trác Vân vẫn đi đằng trước cũng không còn thấy nữa.

Như thế cũng tốt, vừa vặn phủi sạch quan hệ với cậu ta.

Khu biệt thự Kim Đình thực sự quá rộng lớn, mấy căn biệt thự ở đây gần như giống nhau như đúc, số nhà thì che rất kín, mặc dù Lệnh Mạn đã tới đây mấy lần nhưng vẫn phải tìm đến choáng váng đầu óc.

May sao lát sau gặp được một chiếc xe tiện đường, cho cô quá giang đến trước cửa biệt thự số 08.

Lệnh Mạn xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn căn biệt thự trang nghiêm trước mặt, cảm thấy có chút không thờ nổi.

Cho đến bây giờ cô vẫn cảm thấy không chân thực.

Hạ Vũ Nhu gả vào nhà giàu, tự nhiên cô cũng trở thành một nửa con gái nhà giàu.

Thế nhưng nơi này vẫn quá xa lạ với cô, quá gò bó, không được tự nhiên.

Cũng chẳng hề có cảm giác khi về nhà mình.

“Này!”

Một tiếng gọi kéo Lệnh Mạn ra khỏi dòng suy nghĩ, quay trở về với hiện thực.

Cô ngẩng đầu, nhìn theo hướng phát ra tiếng gọi.

Một bóng người thon dài đứng ở trên sân thượng tầng hai.

Nhìn kỹ lại, thật không thể tin nổi, cái gương mặt đó không phải Lý Trác Vân thì là ai?

Câu tiếp theo càng khiến Lệnh Mạn cảm thấy như mình đã gặp quỷ rồi.

Lý Trác Vân đứng nhìn cô từ trên cao, vẻ mặt ngạo mạn: “Bây giờ vẫn còn không chịu thừa nhận là cô đang theo dõi tôi?”